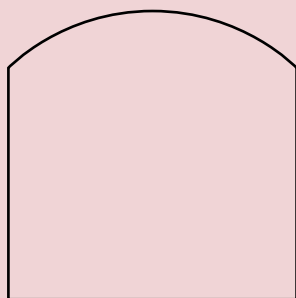

CIUTAT DORMITORI

LLIBRET

Barcelona

Del 14 al 18 de juny de 2023

Benvinguts a *Ciutat dormitori!*
Som els treballadors del cementiri.
Som els vius de la ciutat dels morts.
Som tots plegats una gran família!

El cementiri no és pas un lloc trist.
No cal tenir por! No cal tenir por!
És com la Barcelona dels vius,
però més tranquil·la i sense turistes.

Un paradís on poder descansar
per tan sols dos euros i mig al mes
després d'una jornada laboral
esgotadora, esgotadora!

Si avui tornant a casa et passa res,
demà ens tornarem a trobar aquí.
Posa la teva vida a les nostres mans.
Et cuidarem molt bé!

«Els professionals dels cementiris
hauran de mostrar sempre als difunts
el mateix respecte i cura
que exigirien al propi cos.»

Programa de prevenció de delictes
de Cementiris de Barcelona,
punt quatre, titulat "Integritat".
Aprovat a la ciutat de Barcelona
el catorze de març de dos mil disset.

Benvinguts a *Ciutat dormitori!*
Som els treballadors del cementiri.
Som els vius de la ciutat dels morts.
Som tots plegats una gran família!

El treball assalariat ens fa lliures!
El treball assalariat ens emancipa!
Somiem amb un sou just pel nostre esforç.
També nosaltres volem ser propietaris.

No hi ha major seguretat
que tenir una propietat.
Treballem sense descans!
Volem un lloc on caure morts.

El preu mitjà d'un pis a Barcelona
és de sis-cents setanta-cinc mil euros.
(Nou-cents vuitanta mil a L'Eixample!)
(Tres-cents trenta-quatre mil a La Marina del Port!)

Mai podrem ser propietaris
a la ciutat dels vius.

El sou mitjà d'un treballador
és de trenta mil euros bruts a l'any.
(Quaranta-set mil euros a Sarrià!)
(Vint-i-dos mil euros a Nou Barris!)

Mai podrem ser propietaris
a la ciutat dels vius.

Però hi ha un lloc on tot és més fàcil!
Aquí no existeix la propietat privada.

«Cal fer referència a la nova regulació d'aquelles concessions sobre sepultures que foren concedides a perpetuïtat i que, en termes de carrer ha donat a pensar a molts ciutadans que la concessió sobre sepultures ho eren com a “propietat”. Fins a principis dels anys vuitanta es van concedir sepultures per un termini “a perpetuïtat”, és a dir, fins a la fi dels temps. Tot i que en aquell moment ja no era possible aquesta mena de concessions, a causa de les prescripcions de la Constitució espanyola que

consagrava els béns de domini públic —i les sepultures i els cementiris ho són— com a imprescriptibles, inalienables i inembargables. Règim totalment incompatible amb la “propietat” o amb la “perpetuïtat”. Les perpetuïtats, a part de ser un concepte jurídic obsolet són ineficients i fan que les sepultures estiguin en mans d’aquells que no els donaran el millor ús possible. Com a recurs escàs, les sepultures han de trobar-se a l’abast de tothom, de qui en tingui cura en cada moment, però sobretot a l’abast de qui les necessiti.»

Preàmbul desè de l’Ordenança de cementiris, aprovada a Barcelona el 24 de novembre de 2017 pel Plenari del Consell Municipal.

El cementiri és un somni comunista!
El renaixement d’una vella utopia!

Quina empenta! Quanta il·lusió!
 De joves no ens importa treballar:
 volem acomplir una vida plena,
 disposem del temps per fer-ho.

Però quan ja ha passat mitja vida,
 no estem tan segurs del temps emprat.
 No hem aconseguit la vida plena,
 i no hem deixat de treballar.

Un viatge a Califòrnia, una pantalla de plasma,
 la millor universitat per als nostres fills...
 Un canell amb artritis, les lumbar ben destrossades,
 plens d'ansietat i tristesa permanents...

Desitgem! Desitgem! El desig ens fa viure!
 Desitgem! Desitgem! El desig ens fa morir!

Estem vivint en una època
 en la que hi ha una prohibició general
 de tot desig que no estigui vinculat
 a l'adquisició, a l'acumulació i al poder individual.
 Cal deslligar el desig dels imperatius del consum!¹

Al *Càntic dels càntics* es diu:
 «Em feren guardiana de les vinyes,
 però ni la meva vinya no he guardat.»

Ens passem un terç de tot el nostre temps
 —noranta-tres mil sis-centes deu hores—
 treballant al servei de l'enriquiment i del benefici aliè.
 Cal deslligar el desig dels imperatius del consum!

1 Cf. Crary, J. (2013). *24/7. El capitalismo al asalto del sueño*. Editorial Ariel.

Aquesta nit hem somiat amb platges i crepuscles.
Feia dies que no descansàvem tant.
Però a les set ha sonat el despertador.
La nit es fa curta i el dia molt llarg.

Cansament! Cansament!
Cansament! Cansament!
No et queixis, podria ser pitjor!
Per sort no tot dura eternament.

Ens hem passat el darrer any
planificant les pròximes vacances.
Vint-i-dos dies de turisme i descans
per recuperar forces i estar com abans.

Entre març i juny d'aquest any, a Barcelona hem demanat crèdits per
valor de 3 milions d'euros per poder-nos pagar les vacances.

Quina bona idea! Quina gran estafa!
 Quin gran pensament! Quin profund error!
Endeudem-nos per marxar ben lluny
 Per pagar el deute hem de treballar.
i oblidar-nos de la feina.
 La roda no para de girar.

Plusvàlua! Plusvàlua!
Plusvàlua! Plusvàlua!
Aquesta és la llei de la vida!
És la llei de l'economia!

A Barcelona, el preu mitjà d'un enterrament
és de set mil cent cinquanta-quatre euros.
Més d'un vint-i-dos per cent dels usuaris
contracten serveis *premium* per sobre 'aquest preu.
Hem treballat dur. Ens mereixem el millor.
Tant per poder fer vacances com per morir.

Cap Verd, Cancun, Puigcerdà, París, Marsella, Amsterdam, Londres, Florència, Lisboa, Berlín, La Paz, Dakar, Segòvia, els Fiords, Ries Baixes, Filipines, S'Agaró, Jamaica, Eivissa, Toledo, Palma, Pequín, Canet, Madrid, Venècia, Bangkok, Tòquio, l'Índia, Casablanca, Tunísia, Jerusalem, Atenes, Hong Kong, Girona, Taiwan, Roses, Roma, Qatar, Nova York, Santiago, São Paulo, Bilbao, Atlanta, Tallin, València, Zimbàbue, El Caire.

Hem après que l'oci
és una altra forma de treball.
Hem tornat de les vacances tan cansats
que tenim ganes de tornar a la feina.
Almenys quan treballes es remuneren
la fricció, l'alienació i la crispació.

Tant de bo les vacances fossin per sempre!
Tant de bo el descans fos etern!

Finalment ha arribat el dia.
Tantes vegades que hi hem pensat...
Per fi som la classe passiva.
Ara sí, el descans pot ser etern!

Si ara ens pregunten a què ens dediquem,
ja no sabrem què respondre.
Nosaltres som la nostra feina.
I sense feina no sabem qui som.¹

Però ara diuen que no es poden cotitzar trenta-cinc anys
i cobrar pensió uns altres vint-i-cinc anys.

La vida laboral mitjana a Barcelona és de trenta-quatre coma vuit anys.
L'esperança de vida a la ciutat és de vuitanta-tres coma sis anys.

Ens fa por que avui no sigui el dia
i que la feina s'allargui fins qui sap quan.

Potser tampoc és tan mala idea.
La jubilació ens deixaria molt temps lliure i pocs diners.
Perquè mentre treballo en el meu present,
em quedo sense el meu futur.

Finalment ha arribat el dia?

1 Cf. Suzman, J. (2020). *Trabajo. Una historia de cómo empleamos el tiempo*. Debate.

Ningú no hauria de treballar mai.
Proletaris del món, descansau.¹

6

NOTA FINAL

La dramaturgia de *Ciutat dormitori* s'ha confeccionat a partir de diferents materials: entrevistes a treballadors del sector funerari, fragments de normativa jurídica i dades estadístiques de diferent procedència, i les idees —sempre estimulants— de Bob Black, Jonathan Crary i James Suzman.

1 Cf. Black, B. (1985). *La abolición del trabajo*. Pepitas de calabaza ed.

GUIA
Oriol Genís

AMB LA INTERVENCIÓ DE
Juanjo Biarnés, Sergi García, Miriam Padilla, Alberto Seco i Martín Torres

AMB LES VEUS DE
ARSinNOVA cor de cambra
(Núria Jordana, Berta Morató, Elisabet Barroso, Núria Ballestar, Ragnhild Hjelmberg, Alba
Ramírez, Jayne Segedy, Marta Ramírez, Laura Farré, Èlia Lucas, Joana Martínez-Mora,
Marta Canals, Marta Garrote, Emma Clarke, Blanca Puig, Pere Carulla, Pol Blancafort,
Fermí Herrero, Ignasi Grau, Francesc Minguella, Miquel Aguiló, Gerard Morató, Adrià
Pagès, Guillem Pérez, Oriol Prat, Eloi Moreno, Sergi Comellas, Ferran Dalmau)

IDEA ORIGINAL I DIRECCIÓ
Pau Masaló

DRAMATÚRGIA
Pau Masaló i Irena Visa

INTERVENCIÓ EN L'ESPAI I VESTUARI
Laila Rosato

MÚSICA ORIGINAL
Adrià Pagès

DIRECCIÓ MUSICAL
Maria Mauri

PRODUCCIÓ EXECUTIVA
Clàudia Robert

TÈCNIC FUNCIONS
Ivan Cason

COPRODUCCIÓ
Teatre Lliure i Contenidos Superfluos

AMB EL SUPORT DE
L'ICUB i l'Ajuntament de Barcelona

AGRAÏMENTS
Cementiris de Barcelona, Adrià Terol, Marta Aladren, Transports Metropolitans de Barcelona,
Carlota Serrahima, Pol Serrahima, Albert Pérez, Martín Torres, Modiband i Marc Tàpies

Premi de la Crítica a millor espectacle d'arts de carrer
Premi El Temps de les Arts en la categoria d'arts escèniques
Projecte guanyador d'un dels Ajuts extraordinaris a la creació Carlota Soldevila del Teatre
Lliure i una de les Beques Ciutat de Barcelona 2020